

Fernando Palau S. en C.

BANQUEROS

Corresponsales del Banco de Barcelona (Sucursal 1) y Banco Hispano Americano

CALLE CLAVÉ, 34 : GRANOLLERS

Negociamos los cupones Interior, Exterior y Amortizable 4 % vencidos

Operaciones de Banca de todas clases : Negociación y cobro de efectos de comercio : Emisión de cheques : Órdenes de Bolsa : Negociación y cobro de cupones, etc., etc.

sonals que l'adornen entre les quals indicà que la modèstia del jove, avalorada per una abnegació per a l'ensenyament i un afany de treballar, fan del senyor Vegué un home a qui deuen admirar i distingir tots els pares dels alumnes i els socis de l'entitat, perquè l'apreci i distinció dels granollerins li serveixi d'estímul per a continuar la tasca difícil i delicada que la societat li té encomanada.

Després s'extengué en consideracions sobre la tasca de «La Unió Lliberal», i assenyala a l'Orfeó Granollerí com una institució que, juntament amb l'escola, deuen ésser les joies més preuades de la societat.

Finalment, en nom propi, i condolgut per les baixes hagudes en la classe d'adultes, pel poc interès de la joventut en assistir a les classes nocturnes, criticà l'abandó que per l'instrucció sent la immensa majoria de la nostra joventut, i pregà a la Directiva que es preocupi seriosament d'aquest assumpte creant premis especials i aventatges econòmiques i arribant a imposar càstics, si es fa necessari, amb l'únic propòsit de que «La Unió Lliberal» sigui l'associació de Catalunya que tingui menor nombre d'analfabets.

Acabà el senyor Torras son parlament, donant les gràcies a les autoritats, a les diferents delegacions i particulars que assistiren a l'acte, donant-hi relleu i importància, al propi temps que a les famílies dels alumnes i demés associats que en número crescut omplien el local.

Acte seguit la concurrència passà a visitar l'exposició de treballs escolars, de la qual en sortírem altament impresionats. El vestíbul del teatre estava materialment ple, fins a l'extrem de fer-se difícil poder-s'hi moure, tanta era la gent que desitjava contemplar i estudiar els treballs dels petits escolars. En presència d'aquells, i comptant amb les explicacions i observacions del jove mestre de l'Escola, a tots els concurrents els fou cosa fàcil formar-se concepte clar i acabat de tots i cada un dels treballs. Allí hi veírem col·leccions de problemes raonats de modo que no coneixíem; herbaris, col·leccions de minerals i insectes recollits pels alumnes en anar d'excursió pels voltants de la vila; col·leccions d'objectes industrials que foren regalats a l'Escola amb motiu de visites instructives fetes a diverses fàbriques i tallers; exercicis de dictat i redacció, entre els quals ens cridaren l'atenció uns àlbums amb redacció, plànols i dibuixos del natural, de cada excursió realitzada; croquis de geografia i història, molt pulcrament treballats; dibuixos, cossos geomètrics, exercicis de llenguatge, etc., etc. Però el que més va moure nostra curiositat i interès, foren unes col·leccions de verdadera utilitat (rebutis, pagarés, factures, declaracions de ferrocarril, telefonemes, giros postals, etc.) que cada nen del tercer grau havia fet i que segurament no s'atrevirien a fer molts dels que passen per homes instruits i que volen ésser i ocupar lloc distin-

git en els pobles, a l'ensems que una munió de cartes escrites i contestades per nens d'altres pobles, explicant-se coses i fets de la vida infantil.

Orgullosos poden estar, la Junta, les famílies i els socis de La Unió Lliberal, de tenir un mestre de les condicions del senyor Vegué. La feina que ell ha portat a terme, és tasca de home convençut i que sent el problema de l'Escola primària; i si el que ha fet durant aquest curs és solament el principi del que pot i vol fer, nosaltres des d'ara afirmem, que de continuar així, l'escola de La Unió Lliberal serà, no solament l'orgull de la Casa, sino que mereixerà bé de tot Granollers.

Per a acabar, sols ens manca dir, que si tots els *casinillos* polítics (ai, senyors Penes!) fessin la feina cultural de La Unió Lliberal, molt probablement que no hi haurien tants homes que s'atrevisin a difamar a qui ells saben que no pot ésser atacat.

Que la Junta de La Unió Lliberal segueixi fent obra positiva, que procuri continuar l'obra cultural que té començada en l'Escola i l'Orfeó, i tingui la seguretat de que tots els atacs dels seus enemics polítics s'estrellaran contra la bondat d'aquella i l'alta de mires que guia als seus directors.

C.

Balon d'essai

El senyor Marquina, corresponsal de «La Veu de Catalunya» a Madrid, creient posar, com vulgarment se diu, «una pica en Flandes», publicà una crònica, explicant per peces menudes el fracàs (P) de la unió dels lliberals.

I, com és molt lògic, tocat de la fòbia de la Lliga per l'il·lustre cabdill de l'esquerra lliberal en Santiago Alba, a ell carrega la responsabilitat de la suposada ruptura, quina causa assegura seriosament i amb pose de super-home, que no va ésser altre que la d'haver-se negat, el senyor Alba, a que figurés en el programa únic implantació de l'autonomia regional.

Com és natural, la nova va ésser prompte article de fe entre els socis de la Plaça de la Cucurulla.

Doncs bé; nosaltres, modestos aprenents de la política, desmentim al groixut ambaixador dels cacics de la Lliga Regionalista a la capital d'Espanya.

En el programa que ha aconseguit la unànim conformitat dels grups polítics qual unió intenta l'ex ministre don Amós Salvador, hi figura la concessió de l'autonomia municipal i regional, i fou precisament en Santiago Alba qui va mostrar interès per a que assumpte de tanta importància fos inclòs entre els que integren l'essència del programa del partit lliberal espanyol.

El que succeeix és que el senyor Marquina

no beu en altra font d'informació que en la d'un sumptuós palau de la Castellana; i com sia que el maquiavelisme que hi ha en dit hostatge corre parelles amb el que en sí porta l'ex-amo de Castelltersol, l'atildat periodista català sentí afalagada la seva fòbia, en facilitar-li misteriosament la nova que, en publicar-se, havia de causar fonda emoció a Catalunya i accentuar més l'odi contra l'il·lustre polític lliberal, i va cometre la lleugeresa de confiar les *cuartillas* al correu sense comprovar l'autenticitat d'una notícia que, en rectificar-se, forçosament ha de desacreditar la seva auriola de periodista aixerit

NOTES

En aquest districte encara ens hi queda algun senyor feudal, pocs atortunadament, però un d'ells, el senyor Rovira de Villar, que té especial empenyo en estar en caràcter constantment. Si no ocupés el digne càrrec de jutge municipal de la veïna població de Les Franqueses, no ens estranyaria la seva *guerrerositat*, però ara, com ara, actua fora de lloc.

A nosaltres, ens alegraria moltíssim que el senyor Rovira de Villar, es recordés en totes ocasions, i davant de tots els veïns de Les Franqueses, que el càrrec de jutge municipal, que merescudament ostenta, és més conegut pel nom de Jutge de Pau.

© ©

Es una llàstima que els Ajuntaments de Martorellas, Sant Fost de Campcentelles, Montornés, Montmeló, Parets, Lliçà de Vall i Lliçà de Munt no treballin, sense deixar-ho de la mà, el que la Mancomunitat instal·li quant ans el telèfon en les dites poblacions.

El cost de tant important millora, resultaria molt econòmica per part dels municipis interessats: amb una petita subvenció equivalent a l'import dels jornals d'instal·lació i facilitant els pals per a penjar la línia, podria ésser un fet aquesta millora dintre de l'any corrent. Nosaltres creiem, per les impresions recollides, que la Mancomunitat hi posaria la línia i els aïlladors, de lo qual ens consta n'hi ha suficient existència per a procedir a la instal·lació tot seguit.

Apropòsit d'aquest assumpte, s'ens diu que els alcaldes dels pobles abans dits han rebut ordres de no ocupar se'n, pel sol fet de haver-se'n fet ressò aquest modést setmanari. Sentiríem que això fos cert i desitgem de tot cor no resulti fundat el rumor, a l'ensems que fem vots per a que l'influència lliguera es posi d'una vegada al servei d'assumptes d'interès veritable per al districte. Ara que han passat les eleccions és hora de demostrar el patriotisme amb desinterès, recordant-se de les promeses fetes, com les escoles de Palou i tantes altres